

Feest van de H. Familie, C - 29 – 30 december 2018

De Heilige Familie die we vandaag vieren, beste mensen, is een gezin waar vader en moeder hebben ondervonden dat een kind geen kind blijft, maar vrij vlug zijn eigen wegen kiest. En daar tegenover staan vaak bezorgde ouders en dan klinken er woorden die vroeg of laat in elke familie te horen zijn: "Maar Kind, waarom hebt gij ons dat toch aangedaan?"

De heilige Familie, beste mensen, is een echt gezin omdat de zorg om een kind op te voeden tot zelfstandigheid er centraal staat. Het wordt niet betutteld of overdreven gekoesterd. Het wordt uitgenodigd om zich aan te sluiten bij die lange karavaan volwassenen die zich op weg zetten om hun God te ontmoeten.

En daar, in de tempel van Jeruzalem, had de jonge Jezus blijkbaar een zekere vrijheid, want de ouders verlieten de stad in de mening dat Hij Zich wel bij Zijn familie of leeftijdgenoten in de karavaan bevond. Een vrij zelfstandige jongen, die Jezus!

Als ouders, beste mensen, beslissen een kind te ontvangen en ter wereld te brengen, dan vraagt dat van hen een grote edelmoedigheid en ook veel toewijding.

Dat mocht ik het afgelopen jaar meerdere malen van heel nabij ervaren in eigen familiekring. Jonge ouders ervaren en beleven bij de geboorte van een kind, iets bijzonders, het is een echte "religieuze" ervaring vol verwondering en diepe vreugde.

En dan merken wij dat het pasgeboren kind, hoe onooglijk klein het nog is, zijn ouders eigenlijk beweegt tot iets zeer fundamenteels: nl. "dank u" te zeggen, tegen elkaar en tegen de Heer van het leven.

"Dank u" zeggen voor het leven dat wij krijgen; het eigen bestaan niet beschouwen als een menselijke prestatie waarover wij zelf mogen beschikken, maar als een 'ontvangen geschenk' waarvoor wij dankbaar blijven, van de eerste tot de laatste dag, ook te midden van moeilijkheden en tegenkantingen.

"Danken", dat is het eerste wat een kind aan zijn ouders leert als het geboren wordt.

En later, de volgende jaren, gaan gelovige ouders dát vooral weer aan hun opgroeiende kinderen verder leren: en dan klinkt het: 'nooit vergeten "dank u" te zeggen'.

Een kind opvoeden, beste mensen, is namelijk een engagement; waarvan men de inhoud niet volledig kent, waarvan men de toekomst niet zelf kan bepalen.

Men neemt immers geen knuffeldier op, maar een persoonlijkheid die, met de beste zorgen, al heel vlug zijn eigen persoonlijkheid wordt en ook eigen wegen zal gaan.

Elkaar loslaten en respect hebben voor elkaars vrijheid dat vraagt veel van een mens.

Maar juist daarin blijkt de echte liefde te kunnen openbloeien, nl. de dankbare en zichzelf-gevende liefde, die sterker is dan de teleurgestelde verwachtingen die men zich eerst over de andere had ingebeeld.

Ook in onze tijd hebben wij ouders nodig die ervoor kiezen hun kinderen niet klein te houden, maar groot te brengen, die kiezen voor een liefde die getekend is door de pijn van het loslaten en het respect van elkaar 'de vrijheid te gunnen'.

Maria zegt: "Uw vader en moeder hebben naar U gezocht".

Ouders kiezen ervoor hun hele leven lang te zoeken naar hun kind, een zoeken om hun kind echt te begrijpen, niet om het krampachtig te imponeren met hún opvattingen, wel om het zijn ware persoonlijkheid gaande weg te laten ontdekken.

Dat zoeken om te begrijpen in plaats van zich op te dringen, zal hen met momenten pijn en tranen kosten, maar tegelijk ook die dankbaarheid.

Hier leert het kind dus de ouders zichzelf zomaar weg te schenken, zichzelf te vergeten, zichzelf te delen. Natuurlijk deden zij dat reeds tegenover elkaar.

Maar nu gaan zij het doen voor iemand wiens karakter zij niet kennen, voor iemand die zij niet kozen op basis van wederzijdse sympathie.

Dan ervaren zij aan de lijve dat "zich gratis geven aan iemand anders" diep gelukkig maakt. Een eerste sleutel noemt dan, "delen".

Er moet immers vaak gedeeld worden in het leven; bv. met broertjes en zusjes, en dikwijls ook met de andere kinderen die minder kansen kregen en het dan met liefde kunnen uitdrukken: "met een alsjeblijf".

Dat kleine "asjeblijf" is belangrijk, want het is het teken van de grote solidariteit van het christelijk gezin met de ruime wereld.

Dat is de tweede sleutel om een gelukkige mens te worden: "gevend" in het leven staan.

De beide sleutels zijn het eigene van op te groeien in een gelovig gezin of familie..

Een christelijke gezin is een gezin waar voortdurend "dank u" en "asjeblijf" wordt gezegd, waar voortdurend wordt "gedeeld".

Dat zullen gelovige ouders met nadruk aan hun opgroeiende kinderen aanleren, wel wetend dat zij dat van hun kind zelf hebben geleerd, toen het hun leven binnenkwam.

Een christelijk gezin is een gezin, waar kinderen niet worden klein gehouden, maar groot gebracht omdat de pijn van het loslaten en van het elkaar-de-vrijheid-gunnen, overstemd wordt door de diepe vreugde van het steeds herhaalde "dank u" en "asjeblijf", van delen en geven.

Mogen het gezin van Jezus, de heilige familie ons tot bemoediging zijn!